

RAINBOW ROWELL

Rainbow Rowell (n. 1973) este o prozatoare din Statele Unite, născută în Omaha, Nebraska, unde trăiește și în prezent, alături de soțul ei și de cei doi copii. Din 1995, când și-a luat licența în jurnalism, până în 2012, când s-a apucat serios de scris, a fost editorialistă pentru Omaha World-Herald. Primul ei roman, *Attachments*, apare în 2011. Adevăratul succes vine însă cu două romane pentru tineri apărute în 2013, *Fangirl* și *Eleanor și Park*, pe care *New York Times* le enumeră printre debuturile remarcabile ale anului. Ultimul a fost deja tradus în peste zece limbi.

RAINBOW ROWELL

ELEANOR ȘI PARK

Traducere din limba engleză
de Florentina Hojbotă

youngart

*Pentru Forest, Jade, Haven și Jerry și toți ceilalți
din spatele camionetei*

Nu mai încerca să-și aducă aminte cum arăta.

Apărea în gândurile lui după bunul ei plac: în vise și minciuni, în déjà-vu-uri trunchiate.

Conducea, de exemplu, și, în drum spre serviciu, vedea la un colț de stradă o fată cu părul roșu: ar fi jurat, pentru o fracțiune de secundă, o fracțiune sufocantă de secundă, că era ea.

Apoi își dădea seama că părul fetei bătea spre blond și nu era la fel de roșu.

Și că fuma... Și că avea un tricou cu Sex Pistols.

Eleanor ura Sex Pistols.

Eleanor...

Stătea tot timpul în spatele lui. Până când întorcea capul. Era lângă el, în pat, când se trezea. Până deschidea ochii. Din cauza ei, toate și toți ceilalți păreau mai cenușii, mai insipizi și mai săraci.

Eleanor distrugea tot.

Eleanor dispăruse.

Nu mai încerca să-și aducă aminte cum arăta.

August 1986

Capitolul 1

Park

— Așa ceva nu există! urla cineva, acoperind hohotele de râs din spatele autobuzului.

— Ba sigur că există, ce dracu'! zicea Steve. Stilul maimuță beată, frate, e pe bune. Poți să și omori pe cineva cu el.

— Mănânci rahat.

— Ba *tu* mănânci rahat, a spus Steve. Park! Hei, Park!

Park îl auzea, dar nu voia să-i răspundă. Uneori, dacă nu-l băgai în seamă pe Steve un minut, trecea la altcineva. Dacă știai asta, aveai optzeci la sută șanse să supraviețuiești cu un vecin ca el. Numai că Park uitase de celelalte douăzeci de procente: ține capul jos. S-a trezit cu un ghemotoc de hârtie în ceafă.

— Alea erau notițele mele la Creșterea și dezvoltarea omului, dobitocule! a zis Tina.

— Scuze, iubito, a spus Steve. Îți explic eu care-i treaba cu creșterea și dezvoltarea omului. Ce vrei să știi?

— Învaț-o stilu' maimuță beată! a zis cineva.

— PARK! a urlat Steve.

Park s-a întors. Lumea se strânsese în jurul lui Steve, așezat pe scaunul din spate. Stătea jos, dar tot atingea tavanul cu capul. Oriunde ar fi fost, tot ce era pe lângă el părea mobilă pentru păpuși. Încă din clasa a șaptea arăta ca un bărbat în toată firea, chiar dinainte să-i crească barba – nu cu mult înainte.

Câteodată Park se întreba dacă nu cumva Steve începuse să umble după Tina tocmai pentru că lângă ea arăta și mai mult ca un monstru. Cele mai multe fete din Flats erau micuțe, dar Tina n-avea nici 1,50. Cu tot cu coama ei de păr.

Odată, cu un an în urmă, cineva l-a luat pe Steve la mișto, zicându-i că mai bine n-ar lăsa-o gravidă pe Tina, pentru că ar omorî-o cu copiii lui uriași.

— O să-i iasă din burtă, ca-n *Aliens*, așa îi zisese.

Steve și-a rupt degetul mic când i-a dat una-n față.

— Ar trebui să-l învețe cineva pe băiatu' ăsta al lui Murphy cum se dă cu pumnul, a zis tatăl lui Park când a auzit.

Dar Park spera să nu-l învețe nimeni: tipul lovit de Steve nu putuse să deschidă ochii o săptămână.

Park s-a întors și i-a aruncat Tinei tema făcută ghem, iar ea a prins-o.

— Park, a zis Steve, spune-i lui Mikey cum e cu stilul maimuță beată la karate.

— Habar n-am, a răspuns Park ridicând din umeri.

— Dar există, nu?

— Cred c-am auzit de el.

— Vezi.

Steve se uita după ceva cu care să arunce în Mikey, dar nu găsea nimic. Așa că a arătat cu degetul.

— Ți-am zis, ce dracu'.

— Ce dracu' știe Sheridan despre kung fu? a întrebat Mikey.

— Ești prost? Maică-sa e chinezoaică, a răspuns Steve.

Mikey l-a studiat atent pe Park. Park a zâmbit și și-a îngustat ochii.

— Da, cred că se și vede. Eu credeam că ești mexican.

— Rahat, Mikey, a zis Steve, ce dracu' ești așa rasist?

— Nu e chinezoaică, a spus Tina. E coreeancă.

— Cine? a întrebat Steve.

— Mama lui Park.

Mama lui Park o tundea pe Tina din școala primară. Aveau exact aceeași coafură: spirale lungi de permanent, cu breton într-o parte.

— E al dracului de sexy, aia e, a zis Steve, murind de râs. Fără supărare, Park.

Park a reușit să mai schițeze un zâmbet și s-a ascuns la loc în scaun, și-a pus căștile și a dat volumul la maxim. Dar tot îi auzea pe Steve și Mikey, care erau cu patru rânduri mai în spate.

— Și care-i faza? întreba Mikey.

— Frate, tu te-ai bate cu o maimuță beată? Sunt uri-așe. N-ai cum să câștigi. Gândește-te numai cum ar fi să te ia una la căpăcit.

XTC nu reușea să acopere gălăgia din autobuz, se gândea Park, înfundându-și căștile în urechi. Ziua următoare avea de gând să vină cu Skinny Puppy. Sau poate o să-și facă o casetă, special pentru autobuz, numai cu piese zgomotoase, cu cât mai multe țipete.

Putea să revină la post-punk în două luni, după ce-și lua permisul. Mama lui avea să-i dea Impala ei, iar Park deja strânsese bani pentru un casetofon nou de mașină. Plus că, dacă mergea cu mașina la școală, putea să doarmă douăzeci de minute în plus.

Park a văzut-o pe fata cea nouă când au văzut-o și ceilalți. Stătea în față, lângă primul loc liber.

Un băiat stătea singur acolo, un boboc, dar și-a pus geanta pe scaunul de lângă el, după care s-a uitat în altă parte. Toți cei care stăteau singuri s-au mutat pe scaunul de lângă culoar. Park a auzit-o pe Tina chicotind – ea pentru chestii din astea trăia.